

»Ved det yderste hav«

(Et billede)

Et par store fartøjer var sendt højt op mod Nordpolen for der at finde landenes grænser mod havet og prøve hvorvidt menneskene kunne der trænge igennem. Allerede i år og dag havde de, mellem tåge og is, styret heroppe og prøvet stort besvær. Nu var vinteren begyndt, solen nede, mange mange uger ville blive her én lang nat. Alt rundt om var et eneste stykke is, fast til det var hvert skib fortøjet. Sneen lå højt, og af sneen selv var bikubeformede huse rejst, nogle store som vore kæmpehøje, andre ikke større end at de kunne rumme to eller fire mand. Mørkt var her ikke, nordlysene skinnede røde og blå, det var et evigt storartet fyrværkeri! Og sneen lyste, natten var én lang blussende dæmring. På den klareste tid kom skarer af de indfødte, underlige at se i deres hårede skindklæder og på deres slæder, der var tømrede af isstykker. De bragte skind i store bunker, og snehusene fik derfra varme gulvtæpper. Skind blev tæppe og dyne, som matrosen redte sig til seng under snekuplen mens det udenfor gnistrende frøs som vi ikke kender det i vor strengeste vintertid. Hos os hernede var det endnu efterårets dage, dét tænkte de på deroppe, de huskede på solstrålerne i hjemmet og på det rødgyldne løv som hang på træerne. Uret viste at det var aften og sovetid, og i et af snehusene strakte sig allerede to mænd for at hvile. Den yngste havde med sin bedste og rigeste skat hjemmefra, den bedstemor før afrejsen gav ham, det var Bibelen. Hver nat lå den her under hans hovedgærde. Han vidste fra barndomsårene af hvad der stod i den, hver dag læste han et stykke, og på sit leje kom ham tit trøstende i tanken de hellige ord: »Ville jeg tage morgenrødens vinger, ville jeg bo ved det yderste hav, så skulle også der din hånd føre mig, og din højre hånd holde mig fast!«

Og under sandhedens ord og tro lukkede han øjnene, søvnen kom, og drømmen kom, åndens åbenbarelse i Gud. Sjælen var den levende under legemets hvile, han fornemmede det, det var som melodier af gamle, kære, kendte sange. Det åndede så mildt, så sommervarmt – og fra sit leje så han det skinne over sig som om snekuplen blev gennemstrålet udefra. Han løftede sit hoved, det strålende hvide var ikke væg og loft, det var de store vinger fra en engels skuldre, og han så op i dennes milde, lysende ansigt. Ud fra Bibelens blade, som fra en liljes bæger, løftede englen sig, bredte sine arme vidt ud, og snehyttens væg sank rundt om som et luftigt let tågeslør. – Hjemmets grønne marker og høje med rødbrune skove lå rundt om i stille solskin, en dejlig efterårsdag. Storkens rede stod tom, men endnu hang æblerne på det vilde æbletræ, skønt bladene var faldet. De røde hyben skinnede, og stæren fløjtede i det lille grønne bur over bondehusets vindue, hvor hjemmets hjem var. Stæren fløjtede som det var lært den, og bedstemor hang fuglegræs om buret som sønnesønnen altid havde gjort – og smedens datter, så ung og så smuk, stod ved brønden og drog vand op og nikkede til bedstemor, og bedstemor vinkede, viste et brev, langvejs fra, denne morgen var det kommet fra de kolde lande, højt oppe fra Nordpolen selv, hvor sønnen var – »i Guds hånd«. Og de lo, og de græd, og han, under is og sne, der i

åndens verden under englens vinger så og hørte det hele, lo med dem og græd med dem, og der blev læst højt af brevet selv de Bibelens ord: »ved det yderste hav, så skulle også der din hånd føre mig, og din højre hånd holde mig fast!«

Som dejlig salmesang klang det rundt om, og englen lod sine vinger som et slør lægge sig om den sovende – – drømmen var endt, det var mørkt i snehuset, men Bibelen lå under hans hoved, troen og håbet lå i hans hjerte, Gud var med, og hjemmet var med »ved det yderste hav«.